

прати съ най-бързия си конь пжтьогонецъ да я известя на царя!

— Какво има? Какво има? — се струпаха всички наоколо му — кажи по-скоро!

— Алеманскиятъ императоръ Филипъ го убили!

Всички се спогледнаха. Значи, най-сетне природнитъ поличби се бѣха сбжднали . . . Борилъ можеше вече да диша свободно. Обречениятъ отъ сждбата владѣтель бѣ дочакалъ своя жребий.

Новината за кончината на Филипъ Швабски смекчи малко остротата на дветѣ неприятни вести отъ югъ. Гончията, който я бѣ донесълъ, стана прицелна точка за общото внимание на търновци. Всѣки искаше да чуе, да разбере какъ е билъ убитъ алеманския владѣтель, кой го е убилъ, защо, какво щѣше да стане следъ това . . .

На следната вечеръ Борилъ събра всички по-видни свои мѣстни властели и накара гончията да разправи отново подробно всичко, което бѣха научили въ Бдинъ, за страшното събитие.

Навѣнъ все още валѣше ситенъ есененъ дъждъ, тежки мъгли бѣха закрили Орловецъ, Света гора и Дервента. . . Мръкна се рано. Въ огнището на малката приемна, прислужници хвърлиха нѣколко едри цепеници. Зиморничавъ, настрѣхналъ, Борилъ се яви загърнатъ въ широка зибелинова мантия.

Когато властелитъ го зърнаха, изтрѣпнаха отъ изненада. Тѣй мършавъ и състаренъ имъ се стори. Ала никой не му каза нищо, сякашъ никой не забелязваше голѣмата промѣна у царя, следъ Филиповградъ. Напротивъ, всѣки се постара любезно да отклони разговора отъ неприятнитъ събития, които се бѣха случили презъ последнитъ времена. Дори нѣкои лицемѣри намѣриха царя по-строенъ и гвѣкавъ. А бѣлитъ коси край слѣпитъ очи му придаваха нѣкаква особена прелестъ.

Целгуба, поради траура за князь Иона, не се яви. Дойде само госпожа Теодора, жадна да чуе подробности за събитието, което бѣ развълнувало и разтревожило цѣ-